

«Hvordan er det å være meg»

Liv med oppturer og nedturer

Det føles som å sitte fanget i noe du ikke ser en ende eller utvei på. Alt rundt er til tider bare et stort kaos av alt mulig, alt skal være så perfekt, på alle områder, hele tiden. Jeg er en av disse menneskene som må vokse opp i dag og få høre «alt var mye bedre før», som forsåvidt jeg selv mener er riktig på en måte, men på den andre siden får vi også høre «ungdommer i dag er så late»... men er vi egentlig det?

Ja kanskje. Kanskje er vi mer late fysisk enn langt

ned i forrige århundre, men vi er absolutt ikke late psykisk!

Dette er ikke noe jeg sier for å være kverulant, men dette har jeg selv erfart på den vonde måten. Livet er ikke lett, og kanskje enda tyngre nå enn før.

Jeg har hatt en veldig grei oppvekst, familie, venner, og egentlig alt godt... men det vil ikke si at livet blir bra og lett. Det å være meg kan til tider være noe ikke alle hadde klart, men samtidig sitter jeg igjen med en følelse av å være svak.

Ikke alle dager er like, det er det ikke for noen, vi har alle oppturer og nedturer og jeg vet at det å være lei seg ikke

er noe feil og farlig, men for meg har årene som ungdom vært mer det negative enn positive. Det var en punkt hvor alt bare ble kaos, jeg klarte ikke lenger styre mine egne følelser og handlinger, og alt jeg gjorde ble tolket feil av alle rundt.

Jeg endte opp med rykte som hore, det eneste folk hadde hørt om meg om de fikk høre noe. Samanhengen var... at det var jeg som ble brukt, jeg som nådde lide, jeg som ikke klarte si nei og gutter som brukte meg for så å kaste meg... men for alle rundt virket dette som at det var jeg som brukte dem, jeg som var den onde i alt dette. Det er ingen god følelse, og hva får man gjort når hele bygda har det

inntrykket av deg. Selv voksne mennesker på 40-50 år fikk høre disse tingene! Hva gjør man da! Det er ikke bare å si at sannheten er en annen, og dette drepte meg ganske hardt psykisk!

Som de fleste vet har vi alltid hatt det såkalte «byggedyret», og jeg er vokst opp på et relativt lite sted hvor de fleste kjenner alle eller vet hvem de fleste er. Dette har vært en påkjenning, og det vil jeg tro det var før også, men i dag... enda verre og mer intens da dette dyret også finnes på nettet, på så godt som alle sine telefoner. Jeg har snart ingen hemmeligheter igjen, og de jeg har, vet alle andre rundt

meg også, men i feil versjon. Dette har vært en stor påkjenning. Ikke bare er ungdomsårene i seg selv vanskelige nok fra før, men når det vanskelige bare skal bli vanskeligere kan det være vanskelig å eksistere, vanskelig å være meg.

Jeg har blitt brukt, jeg har blitt slått, torturert, slitt psykisk, slitt på skolen, slitt med å være hjemme, vanskelig med venner og vanskelig med å si nei. I dag har jeg det ikke så ille, ting har begynt å rette seg opp, jeg har begynt å kunne leve litt mer normalt igjen. Etter mange nedturer kom oppturen jeg har lengtet lenge etter, og selvom ikke alt er like greit hele tiden, så

er alt lysere enn det har vært.

Måten jeg kom meg oppover på er av en grunn som mange kritiserer, men det var og er faktisk sosiale medier og Internett!

Jeg klarte ikke lenger snakke med mine nærmeste venner om hvordan jeg hadde det og min løsning endte med sosiale medier. Samtaler med mennesker, fra nord til sør, øst til vest i Norge og fra andre siden av verden. Mennesker som ikke visste om stempelet mitt, rykte mitt og hvordan jeg ble oppfattet og sett på her hjemme. Det var en deilig følelse og et tiltak som hjalp meg ganske langt opp igjen.

Og til slutt. Uansett hvor svak jeg kan virke for andre, så har jeg aldri følt meg sterkere enn nå, og jeg klarer endelig tenke på de fine turene med familien, alle solnedgangene på stranda med venner, klasseseturer, alle fine mennesker jeg har blitt kjent med og gleden av å kunne legge meg på kvelden og sovne uten en eneste tåre på kinnet.